

gik igjennem, og da den nye Ordning af 1867 blev vedtagen, hørte man ikke noget videre til den. Spørgsmaalet har flere Gange været bragt frem i Rigsraadet af Militære, og det er blevet indrømmet fra alle Sider, at der var Meget, der talte derved, men der er ikke blevet gjort noget Videre i Sagen. Nu er denne blevet nøagtigt undersøgt paa Krigsministeriets Foranstaltning. Vi have meget vidtløftige Dokumenter i saa Henseende, og Sagen foreligger nu oplyst saaledes, at man kan se de forskjellige Summer, og naar jeg her har stillet Forslag om 100,000 Kr., tror jeg, det er meget bestemt. Jeg veed meget godt, at Sagen ikke gaar igjennem nu, men den kan maaske komme frem en anden Gang. Hvis der skulde være en af vore Officerer, der vilde lægge Sag an mod Staten, skulde det kun glæde mig, om han kunde vinde den, og kommer der til at foreligge en retslig Afgjørelse, er det selvfølgelig, at vi maa følge den; men selv om en saadan var vanskelig at skaffe til Veie, tror jeg, at Villighedsfølelse maatte tale for, at Officersstanden fik en Erstatning.

Ordføreren (Holstein-Bedreborg): Det er rigtigt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gjorde opmærksom paa, at jeg har glemt at motivere et Forslag, som ikke er nogen Gjenstand, nemlig det lille Forslag om Usmateriellets Betjening. Grunden til, at vi foreslaa det Forslag negtet, er den, at man ikke er meget tilbøjelig til overhovedet at gaa ind paa at bevilge Penge til at leie Assistance til Tjeneste under Militæretaten. Præsumptionen maa være for, at der mellem Mandstabet maa findes tilstrækkelige Kræfter til at at besørge Arbejdet, og at komme ind paa leiet Assistance er et farligt Princip, som let fører til, at man ad en Omvei kommer til at forstærke Mandstabet uden at faae ganske klaret sig i Forveien, hvad man gaar ind paa. Det er altsaa ikke noget stort Principspørgsmaal. Det Hele dreier sig kun om 400 Kr. til at leie den fornødne Assistance til at betjene Usmateriellet med. Vædringsforlaget er begrundet i en vis Forsigtighed hos Folkethinget med Hensyn til den Slags Bevillinger, der begynde smaat som leiet Assistance, thi inden man veed et Ord af det, ender man maaske med en fast Forhøielse til fast Betjening. — Derimod er det ikke rigtigt, at det er et nyt Spørgsmaal om Rideeskivagernes Fornøielse. Thi ganske vist lyder Forslaget i Aar temmelig anderledes end i tidligere Aar, men Udvalgets Flertals Betragtning deraf og Modstand derimod er ganske den samme som tid-

ligere. Vi have ikke i og for sig Noget imod, at Militæretaten faar de fornødne Rideeskivager, heller ikke at den faar nye, men vi ere betænkelige ved at gaa til den forlangte Bevilling til denne Konto, fordi man ved at bevilge den meget let fristes til eller i alt Fald ikke modarbejder den naturlige Fristelse, der er til for flot Kassation. Det er Grunden til, at man har betænkt sig tidligere ved at gaa til en Forøgelse i Henhold til Kassationens Resultat eller de vedkommende Myndigheders Kassation, og det Samme er ogsaa Grunden til, at man ikke er tilbøjelig til at gaa til en Forhøielse nu, fordi man stadig maa have det for Øie, at man vistnok er loblig hurtig til at kassere og derigjennem paaføre Statskassen Tab, som kunde undgaaes ved større Spar-sommelighed. Regtelsen er altsaa ikke at opfatte paa anden Maade end som Opfordring til at være varsom med Kassationen. Det kan ikke udtrykkes paa anden Maade end ved en virkelig effektiv Regtelse; Meningen er ikke ved den Slags Forslag, at man vil, at selve Beholdningerne skulle forfalde. I Anledning af de Bemærkninger, der ere fremkomne med Hensyn til Sekondlieutenantsstolen, skal jeg blot ophøse, at denne Stole er en Foranstaltning, som Thinget har stemt for i Fjor, og at det altsaa vilde være selvmodsigende, om det nu i Aar vilde negte de Bevillinger, der ere nødvendige til, at Stolen kan træde i Virksomhed, under Forudsætning af, at vi faae en virkelig Finantslov, men selvfølgelig er derigjennem Intet godkjendt af, hvad der er gjort i Henhold til en blot Folkethings-Afstemning og ikke i Henhold til en vedtagen Finantslov. Folkethinget forbeholder sig og bevarer selvfølgelig ogsaa den fulde Ret til at gjøre Ansvar gjældende, og Regjeringen faar ingen Decharge for, hvad den paa egen Haand har foretaget i Aarets Løb i Henhold til Folkethingets Afstemning i Fjor; thi den er, selv om der faldt en Landsthingsafstemning med, ikke tilstrækkelig for Ministeriet til at kunne afholde Udgifter. Det kan i alt Fald kun være en Udgift paa forventet Tillægsbevilling, men deri ligger ikke nogen Bevilling. Folkethingets fulde Frihed er altsaa fuldt ud varetaget derved, at vi endnu ikke have givet nogen Decharge for, hvad der er fket, men da selve Foranstaltningen er villet og afstemt af Folkethinget i Fjor, vilde det — forekommer det mig — være temmelig meningsløst, om man i Aar negtede Pengene til Foranstaltningens Gjenneførelse, under Forudsætning af, at vi faae en Finantslov. Med Hensyn til det Spørgsmaal, det ærede Medlem for